

сигнификации в извънлитературни сфери – биографичното получава шанс да се чете като достатъчна литературна творба, като „песен“. Така „песента“ – този максимално лирически жанр – в някаква степен равно-полага *тяло* и *литература*, *соматично* и *реторично*.

Наред с привилегированата позиция на лириката в естетическото съзнание на „Мисъл“ се проявява, от друга страна, подчертан интерес към *нефикционалните жанрове*: мемоар, дневник, писмо. (Именно като проява на тази чудовищна контаминация между епистоларно и поетическо, между автобиографизъм и литературност, между емпирична фактичност и художествена фикция могат да бъдат прочетени и двата скандални Яворови цикъла в „Мисъл“ – „Самота“ и „Писма. Денят на самолъжата“, ви-зиращи интимните отношения на поета с Дора Габе и Мина Тодорова.)

Всъщност парадоксът при това сливане на жанрови крайности е само привиден – специфичната азовост и конфесионалност, помнещи твърде добре фактическата емпирика на автобиографичното, естествено приближават лириката до мемоарния жанр. Силният субективен елемент сродява двата дискурсивни модела – мемоарния и лирическият.

Чрез оценностяването на нефикционалното от неоромантическата естетика на ранния български модернизъм, и в частност на автобиографичното, в българската литература нахлува *тялото* – тялото като слово, тялото вместо слово. Биографичният жест сам по себе си е четен и оценностяван като литература. Пределната нефикционалност и неидеологичност на мемоарния жанр се оказват по някакъв начин близки до свръх-лирическото в перспективата на неоромантичната склонност към „оухожествяване“ на живота, към фикционализиране на (авто)биографичния жест до степен, че да се чете той като поезия, като „песен“.

Вследствие на това, като проявление на този идентитет между лирическо и мемоарно можем да определим една двуфазова жанрова дифузия в „Хайдушки копнения“.

Именно с оглед на македонската тема (територия, на която пълноценно се срещат автобиографичен жест и реторичен акт, а персоналното търси шанс да се трансформира в общностно) Яворов не само открива прозата, но до голяма степен я и изчерпва. И в същото време отношението му към прозата е вътрешно противоречиво, неустойчиво: чувствайки жанровата непълноценност на поезията, неспособността ѝ да изрази твърде соматизираната му представа за една „голяма борба“, той открива мемоарната проза, стояща най-близо до биографичната соматика, и заедно с това създава една непълноценна, силно лиризирана проза. Еми-грацията от поезията в прозата е своеобразен и донякъде закономерен жанрово-дискурсивен израз на нееднократно декларираното от Яворов